

gis certum, ut significavit Concilium Valentinum sub Lothario, cap. 2 et 3. De qua re videri possunt scholastici cum Magistro in 1, d. 38, præsertim Gregorius, Richardus et Bonaventura 1, d. 40, artic. 2, quæst. 1, Altisiodorensis, lib. 1, Summæ, q. 5, cap. 9, Alensis, 1 part., quæst. 24, num. 5, Bellarminus, lib. 4, de Gratia, et libero Arbitrio, cap. 13, non est autem illam conditio propria causa, sicut terminus relationis non est causa ejus. Nec etiam dici potest motivum, quia intellectus divinus non indiget motivo extra se ad cognoscendum quidquid est cognoscibile: nam ad id satis illi est infinita vis repræsentandi divinæ essentiae cum infinito lumine.

29. *Quomodo scientia conditionata sit conditio necessaria ad decretum prædestinationis.* — Rursus cum dicitur scientia illa conditionata, esse necessaria conditio ad decretum prædestinationis, est etiam omnino verum de conditione necessaria ex parte voluntatis, ut ferri possit in objectum suum: indiget enim præcognitione illius, quia non potest ferri in incognitum. Unde necessarium etiam est, ut omnis illa ratio, quæ in objecto appetenda seu volenda est, præscita supponatur: ideoque ut aliquid præscribatur decreto infallibili, necesse est ut præcognoscatur ita efficax, ut si adhibeatur, infallibiliter sit consecuturum effectum. Quia ergo decretum prædestinationis includit absolutam, et omnino certam directionem in finem per tale medium, ideo supponit ex parte Dei, ut conditionem, necessariam, præscientiam illam, qua novit illud medium talis vocationis infallibiliter consecuturum effectum, si apponatur. Et ob hanc causam recte dici potest, decretum prædestinationis non potuisse esse tale, id est, prædestinationis, nisi supposita illa præscientia, sine qua solum esse posset decretum generalis providentiæ, quod non necessario infallibilem directionem in finem habet. Non tamen propterea dicendum est prædestinationem habere totam suam certitudinem, vel infallibilitatem a præscientia, nam est considerare absolutam certitudinem futuri eventus, videlicet quod iste salvabitur, vel convertetur: et hæc non oritur formaliter, et proxime ex præscientia, sed ex absoluto decreto voluntatis Dei, qui potens est facere quo vult, et immutabiliter facit quod absolute decernit. Tamen radicaliter dici potest, infallibilitatem prædestinationis oriri ex præscientia illa conditionata, tanquam ex conditione necessaria, ut voluntas divina possit in absolutum illud decretum prorumpere.

30. Ex hoc autem non bene inferitur ulterius, illum bonum usum gratiæ futurum, ut prævisum sub conditione, esse causam seu rationem motivam, sed solum esse conditionem, sine qua Deus non eligeret tale medium ad salvandum prædestinatum, quia sine illa conditione non esset medium efficax, id est, infallibiliter profuturum, ac proinde neque accomodatam esset ad finem prædestinationis, cum illa vero conditione est medium proportionatum. Illa vero proportio, vel conditio, ex qua pendet, ut præcognita sub dicta conditione non offertur voluntati, ut jam facta, vel faciendâ simpliciter, sed potius ut possibilis: nam tota illa conditionata præscientia non transcendit simpliciter ordinem rerum possibilem, et ideo sub scientia simplicis intelligentiæ clauditur. Ac propterea non movet suo modo divinam justitiam, vel gratitudinem, aut fidelitatem, aut aliam virtutem renumerativam honorum officiorum, sed movet suo modo divinam misericordiam, bonitatem, ac liberalitatem: et ideo non est causa, vel ratio motiva, propter quam Deus prædestinat, licet sit conditio in ordine intentionis, et electionis necessaria ex parte ipsius prædestinantis, ad perfectum, et prudenti modo volendum, et eligendum.

31. *Præcipua quæstionis decisio astruitur.* — *Ratione roboratur.* — Ultimo ex dictis concluditur generalis responsio ad quæstionem propositam nimirum, ex parte boni usus gratiæ, seu cooperationis liberi arbitrii cum divina gratia, non posse dari causam vel rationem motivam totius prædestinationis quoad effectus ejus. Quæ est sententia D. Thomæ et clara D. Augustini et omnium, qui ejus doctrinam sequuntur, ut ex dictis constare potest, et a fortiori patebit ex capite vigesimo primo sequenti. Ratione etiam concluditur ex dictis: quia omnis cooperatio liberi arbitrii cum gratia, supponit aliquo modo effectum gratiæ, quia nullo modo est ex cooperatione, imo est radix et causa ipsius cooperationis: ergo licet una cooperatio ex gratia præcedente ad illam, possit esse causa ulterioris gratiæ vel excitationis: tamen non potest simili modo esse causa, vel ratio antecedentis auxilii: quod si ante illud auxilium præcedat alia cooperatio, ante hanc necesse est, ut præcedat alia excitatio: et sic procedendo, sistendum necessario est in prima gratia vocante, quæ non habeat priorem causam ex aliquo opere, vel cooperatione libera voluntatis. Illa ergo debet esse omnino gratuita, cum in subsequenti coope-

ratione niti non possit: ergo prædestinatio, ut complectitur omnes gratiæ effectus usque ad illum primum, non potest fundari in aliquo bono usu, aut cooperatione cum eadem gratia. Neque in hoc nova objectio, aut difficultas occurrit.

CAPUT XXI.

AN EX PARTE CHRISTI, VEL ALICUJUS PURI HOMINIS POSSIT DARI CAUSA PRÆDESTINATIONIS ALTERIUS QUOAD OMNES EFFECTUS EJUS.

1. Vidimus neminem posse sibi totam prædestinationem mereri, vel impetrare: reliquum est, ut videamus, an unus saltem possit alteri illam mereri. Meritum autem respectu aliorum singulari, et excellenti modo fuit in Christo, et ideo de illo peculiariter solet hæc quæstio tractari, et a nobis disputata est in 1. tom., 3. part., disput. 41, sect. 3 et 4, tamen quia etiam unus homo purus potest aliquo modo alteri mereri, de illo etiam hanc attigit quæstionem D. Thomæ, dict. quæst. 23, art. 8, et ideo utramque partem breviter expediemus. Habet autem hæc quæstio magnam connexionem cum aliqua infra tractanda, de modo, quo potest unus mereri alteri prædestinationem, etiam ex parte divini actus, vel electionis, quas quæstiones supra distinximus, licet confundi soleant, quia in revera ad totius materiæ comprehensionem non parum conferet, et ideo ad materiæ complementum hic etiam illas separamus: tamen in hac erimus breviores, quia tota fere difficultas præsentis quæstionis ex altera pendet, ut videbimus: sed ut hoc clarius constet, et difficultas distinctius tractetur, non erit inutile de proposita quæstione pauca dicere.

2. *Christus Dominus meruit electis omnia dona gratiæ, quæ sunt eorum prædestinationi effectus.* — Quod ergo ad Christum Dominum attinet, certum est meruisse electis omnia dona gratiæ, quæ sunt effectus prædestinationis eorum. Hoc ad minimum probatur satis ex illis verbis Pauli ad Ephes. 1: *Qui prædestinavit nos in adoptionem filiorum per JESUM Christum.* Nam ut hoc verum sit, saltem necesse est, ut media prædestinationis per Christi meritum nobis conferantur. Quod etiam significavit Paulus ibidem, paulo superius, dicens: *Qui benedixit nos in omni benedictione spirituali in caelestibus in Christo.* Et paulo inferius significat, etiam ipsam primam vocationem dari *in Christo*, id est, virtute et meri-

tis ejus. *In quo* (inquit) *non sorte vocati sumus, etc.* *Sorte* (inquit per metaphoram) id est, gratuita electione et voluntate Dei vocationem accepimus, tamen *in Christo*, id est, propter meritum et virtutem ejus. Quod si vocatio in illo est, consequens necessario est, ut cætera etiam dona ab illo sint. Atque ita Concilia Milevitanum, Arausicanum et Tridentinum docent, omnia dona gratiæ DEI, quibus homines præveniuntur, vel juvantur ad suam æternam salutem consequendam, ab initio justificationis, usque ad consummationem et argumentum ejus, ac perseverantiam in illa, dari nobis per Christum, ideoque illam appellant gratiam Christi, seu gratiam Dei per Christum. Et ita, licet aliquando nonnulli ex antiquis theologis de hac veritate dubitaverint, jam dubitare non licet, est enim res certissima. Cujus ratio a priori sumenda est ex summa perfectione divinæ providentiæ et excellentia amoris erga homines, et potissime erga filium suum Jesum Christum Dominum nostrum, et ex infinitate meritorum ejus, ut dicto loco latius prosecutus sum.

3. *Posita conclusio non solum intelligitur de effectibus gratiæ, qui in ipsomet prædestinato recipiuntur, sed de effectibus aliorum.* — *Probat.* — Atque hinc colligitur, non solum esse veram conclusionem positam de effectibus gratiæ, qui in ipsomet prædestinato recipiuntur, vel proxime circa illum fiunt, sive positivi sint et interni, ut inspirationes, illuminationes, cooperationes, actus et habitus infusi et similia, sive sint positivi externi, ut applicationes Sacramentorum, prædicatio verbi Dei, objectum excitans ad bonum præsertim congruo modo et similes: sive sint externi privativi, ut impedire tentationem, auferre occasiones pravas, etc., verum etiam procedere eadem veritatem de effectibus gratiæ, qui circa alios fiunt, quatenus ad salutem prædestinati interdum multum conferunt, ut mox dicemus. Probat, quia ille effectus gratiæ, qui uni datur, et non solum ipsi, sed etiam alteri prodest, est effectus meritorum Christi, quia in universum omnia dona gratiæ, quæ conferuntur omnibus hominis, imo et omnibus angelis, sunt ex Christi merito, ut dict. 1, tom. disput. 42, ostendi: ergo etiam gratia, vel auxilium uni collatum, prout prodest alteri, et est effectus prædestinationis ejus, est etiam effectus meritorum Christi. Confirmatur, quia beneficium gratiæ intrinsece (ut sic dicam) collatum Stephano, ut extrinsece prosit Paulo, est magnum beneficium factum Paulo ad salutem ejus ani-

mæ conferens, ergo comprehenditur sub generali regula Pauli: *Benedixit vos in omni benedictione spirituali in cœlestibus in Christo.* Nam illa debet cum eadem universalitate respective intelligi, ut quodcumque donum gratiæ, respectu cujuscumque personæ induat rationem beneficii spiritualis ei collati, ex Christi meritis procedat. Dices, ergo etiam ipsa Incarnatio erit effectus prædestinationis hominum, nam *propter nos homines et propter nostram salutem descendit de cœlis:* quod si hoc ita est, jam non erit Christus causa prædestinationis nostræ quoad omnes effectus gratiæ, qui ex illa nascuntur: quia Christus non est causa suæ Incarnationis. Respondetur negando primam sequelam, quia Incarnatio vel non est per se primo ordinata propter redemptionem, vel salutem aliorum hominum, sed propter sese, et propter eximiam communicationem divinæ bonitatis, vel eo modo, quo est ordinata ad hominum salutem, non est peculiariter ex prædestinatione, sed ex generali voluntate redimendi homines, et ita, ut illa sit causa omnium effectuum prædestinationis singulorum hominum, non est necesse, ut ipsa etiam sit ex meritis Christi Domini, quod ex infra dicendis capite ultimo hujus libri amplius explicabitur.

4. *Unus homo potest mereri alteri prædestinationem.*—Ultimo dicendum est, unum purum hominem posse aliquo modo mereri alteri prædestinationem ejus, quoad effectum gratiæ illius, etiam quoad primum, qui in ipso prædestinato, seu circa illum sit, non tamen posse aliquem hujusmodi hominem mereri simpliciter totam prædestinationem alterius, quoad omnes ejus effectus ad divinam gratiam pertinentes, neque eo modo, quo Christus illos meruit. Prior pars communis est, eamque docet D. Thomas, dict. quæst. 28, art. 8, et 3 part., quæst. 1, art. 3, ad 4, et quæst. 6, de Veritat., art. 6, ubi in solut. ad 3, posteriori loco propositum fatetur, posse unum mereri alteri, et gratiam primam et finalem et nihilominus non mereri totam prædestinationem. Et in solut. ad 2, docet, prædestinationem Pauli fuisse hoc modo ad effectum productam per orationem Stephani. Quæ fuit etiam sententia Augustini, quæst. 2, lib. 1, ad Simplicianum, et serm. 1 et 4, de S. Stephano. Ex quo exemplo constat, vocationem Pauli fuisse effectum orationis Stephani. Unde idem Augustinus, de Bono persever., cap. 22, generatim ait: *Si qui sunt nondum vocati, pro eis, ut vocetur oremus, fortasse enim ita prædesti-*

nati sunt, ut nostris orationibus concedantur. At vocatio solet esse primus prædestinationis effectus, qui in ipsomet prædestinato sit: ergo potest unus esse causa prædestinationis alterius quoad hujusmodi effectum primum. Ratio autem est, quia licet hic effectus respectu ejus, in quo recipitur, sit ille primus, ut in illo gratiam non supponat, et ideo non possit cadere sub meritum ejus, tamen in altero supponit gratiam, et ideo potest cadere sub meritum alterius: nam homo Deo gratus non solum sibi, sed etiam aliis potest mereri, saltem de congruo.

5. *Duobus modis aliquis donum gratiæ mereri potest alteri.*—*Per Beatissimam Virginem beneficia gratiæ nobis conceduntur.*—Altera vero pars imprimis declaratur, quia duobus modis potest quis mereri alteri aliquod donum gratiæ, primo immediate et in se, quomodo dictum est meruisse Stephanum Paulo vocationem: secundo in radice, quomodo idem Stephanus meruit Paulo omnia bona, quæ post vocationem operatus est, quia omnia duxerunt originem ex vocatione: non meruit autem Stephanus Paulo omnes spirituales gratias, quas postea in discursu vitæ recipit, immediate, ac in seipsis, quia nec pro illis omnibus impetrandis in particulari oravit: nec necesse est, ut DEUS intuitu meritorum Stephani dederit Paulo omnia et singula bona gratiæ, quæ illi contulit. Eademque ratio et proportio est de quolibet puro homine respectu alterius, etiamsi Beatissima Virgine pro aliis orante, aut promerente sermo sit. Nam, licet sancti interdum per exaggerationem dicant, omnia gratiæ beneficia per Virginis intercessionem nobis concedi, non est tamen de hoc certa lex, ita ut hoc medium sit ex lege necessarium, licet ad omnia et singula possit esse utilissimum, et DEO gratissimum, quod sancti maxime intendunt.

6. *Inter Christum Dominum et purum hominem in causa hominum prædestinationis discrimen.*—*Secunda differentia constituitur.*—Hæc ergo est prima differentia inter Christum et purum hominem, quod Christus ex certa et infallibili lege Dei, ita est causa totius prædestinationis aliorum hominum, ut omnes et singuli effectus ejus, non solum in radice, sed immediate et in se conferantur intuitu meritorum ejus, adeo ut ipsa etiam gloria, quam unusquisque meretur sibi de condigno, detur etiam proxime et immediate, altiorique ratione propter Christi meritum: quod totum in dicto primo tomo ostensum est. At nullus homo

purus potest sic mereri alteri omnes prædestinationis effectus, ideoque nullus dicitur proprie mereri alteri simpliciter prædestinationem. Ac propterea congruentissime dixit D. Thomas posse unius prædestinationem alterius orationibus juvari, non tamen fieri. Alia differentia est, quia purus homo non meretur alteri de condigno, nedum de justitia rigorosa, sed tantum de congruo, ut ex 1, 2, quæst. 114, constat, Christus autem non solum de condigno, sed etiam de justitia rigorosa nobis prædestinationem meruit, ut in 3 part., quæst. 1, art. 2, et quæst. 19, late ostenditur.

7. *Aliud discrimen.*—Denique potest alia differentia assignari, quia purus homo, Stephanus, verbi gratia, ita meruit vocationem Pauli prædestinati, ut nihilominus ipsamet oratio, per quam Stephanus id meruit, fuerit effectus prædestinationis Pauli, quatenus ordine rationis antecedit in mente DEI ad omnia merita Stephani, ut paulo post videbimus. Et ita licet illa vocatio esse potuerit primus illorum effectuum prædestinationis Pauli, qui in ipso Paulo recipiuntur, non est tamen primus simpliciter, quia oratio Stephani est prior et illa connumeratur inter effectus prædestinationis Pauli, non eorum, qui in ipso fiunt, sed eorum, qui propter eum peculiariter fiunt. Eadem ratio est de quocumque homine prædestinato, ad alium purum hominem comparato. At Christus ita meretur alteri vocationem congruam, quæ est prædestinationis effectus, ut tamen necesse non sit, ipsum Christi meritum, vel principium, a quo procedit, esse effectum prædestinationis Pauli, vel alterius similis: quia Christi meritum se habet ut universalior causa, quæ ex altiori quadam prædestinatione nascitur, ut capite ultimo amplius declarabimus.

CAPUT XXII.

POSSIT-NE DARI CAUSA PRÆDESTINATIONIS EX PARTE ACTUS DIVINÆ VOLUNTATIS.

1. *Proprie non datur causa prædestinationis divinæ.*—*In actu libero Dei duo considerari possunt.*—Hactenus dictum est de causis prædestinationis quoad ejus effectus, nunc videndum est, an possit prædestinatio habere causam aliquam, vel rationem ex parte ipsiusmet actus manentis in Deo, quod si potest illam habere, deinceps inquiremus, quænam sit illa. In hoc ergo certum imprimis est, si proprie et in rigore loquamur de causa realiter influente, non posse dari causam divinæ prædestinatio-

nis, quia nec reprobationis, nec alicujus divini actus dari potest: et ratio est, quia actus divinæ voluntatis increatus est, immutabilis et æternus, et ideo nullam veram et realem causam habere potest, etiam æternam, nedum temporalem. Atque hoc est, quod D. Thomas et omnes theologi supponunt tanquam manifestum in hac materia. Tamen loquendo latius de causa, prout dicit quamcumque rationem, vel conditionem objectivam, sic locum habet quæstio hæc circa prædestinationem ex parte actus divini. Nam consistit prædestinatio in actibus præscientiæ et voluntatis liberæ Dei, ut supra visum est. In libero autem Dei actu duo considerare possumus, unum est existentia illius actus quoad totum suum esse reale, et sub hac ratione hic non consideratur, nec habet locum quædam quæstio, quia talis actus ut sic, non est liber, sed necessarius, et ita nullam potest habere causam, vel rationem ex parte creaturæ libere operantis. Alio vero modo spectatur ille actus, ut libere terminatus ad effectum creatum et quoad hanc determinationem (quidquid illa sit) locum habet quæstio, an habeat rationem aliquam objectivam, vel motivam ex parte hominis.

2. *Dubii ratio.*—Nam quod possit illam habere videtur probari. Primo in præscientia futurorum, nam præscit illa DEUS, quia futura sunt, ut communiter Patres loquuntur, quos retuli lib. 1, de Auxiliis, c. 13, et lib. 3, c. 5. Ergo ipsa futuritio, seu veritas talis propositionis de futuro est ratio objectiva, ob quam scientia divina terminatur ad talem effectum, quod si res sit futura in prædefinitione divinæ voluntatis, tunc ipsa voluntas est ratio objectiva divinæ scientiæ. Quo sensu dictum est ab Hilario, lib. 9, de Trinit. Deum præscire futura, quia vult illa, ut latius adnotavi, et exposui, lib. 4, de Scientia futur., c. 5. Atque hoc maxime contendit Augustinus in hac materia, cujus sensum perceperat Prosper, quanquam ut ab ipso amplius confirmaretur, ab eodem Augustino interrogat in epistola ad eundem, tom. 7, ante lib. de Prædestinatione Sanctorum, circa finem: *An per scientiam stet propositum (ut Massilienses dicebant) an vero Præscientia sit subnixæ proposito, ut ipse sentiebat.* Augustinus autem hanc posteriorem sententiam confirmat, toto libro de Prædestinat. Sanctor., præsertim c. 9 et 10, et lib. de Dono persever., præsertim c. 18 et 19, et Epistola 105 et 106, et sæpe alias. Idemque sentit Hilarius in Epistola ad Augustinum. Non sentiunt autem esse necessarium, ut semper præscien-

tia in præfinitione fundetur, sed solum interdum et maxime in prædestinatis in illa fundari. Nam ex eisdem Patribus constat, posse interdum præscientiam esse de his, quæ prædestinata non sunt, si cum sola permissione futura sint, ut docuit idem Augustinus, libro de Prædest. Sanct., c. 10, et lib. 5, de Civit., c. 9, 10 et 11.

3. *Rationes.* — Rursus ex parte voluntatis potest dari ratio objectiva liberæ determinationis Dei: de qua re multa aliis locis dixi, præsertim, 3 part., tom. 1, circa quæst. 49, et Relect. 1, et tractatur etiam 1 part., q. 49, art. 5. Quia tamen est necessarium fundamentum hujus materiæ, breviter confirmandum et explicandum est. Ita ergo sentit D. Thomas hic art. 5, ad 3, et 4, contra Gentes, cap. 82, ad 4 rationem, et cap. 86, ubi Ferrarius, et in cap. 87. Item Capreolus, in 1, d. 41, q. 4, art. 2, ad finem, ubi Durandus, q. 2, num. 5, ait, unam volitionem liberam Dei esse rationem alterius, nostro modo intelligendi, sicut unum attributum est ratio alterius, et idem sensit ibi Gabriel, quæst. unic., in princip., et Gregorius, quæst. 1, artic., Marsilius, in 1, quæst. 41, art. 1, Alensis, 1 part., quæst. 28, memb. 3, art. 3, et ratione declaratur, quia Deus vult unum objectum ut finem, et aliud ut medium ad illud: ergo illud quod est finis, est ratio volendi aliud. Item Deus vult aliquid supposita aliqua conditione ex parte creaturæ, quod non vellet, illa non supposita, ergo illa conditio est aliquo modo ratio objectiva talis voluntatis. Antecedens declaratur in naturalibus: quando enim DEUS creat animam rationalem in hominis generatione, non creat illam, nisi quatenus corpus jam perfecte dispositum illam requirit, et suo jure exigit: ergo illa corporis dispositio est ratio objectiva, inclinans voluntatem Dei, ut hic, et nunc velit animam creare. Evidentius autem id constat moralibus, vult enim Deus dare, quod petitur, quia petitur in vi promissionis ab ipso factæ: vult etiam conferre præmium ratione meritum: illa ergo objective determinant voluntatem Dei ad præmium conferendum. Id quod clarius est in redditione pœnarum, quas DEUS non vult ex se, sed nobis provocatus, ut ait Damascenus, lib. 2, de Fide, cap. 29 et 30. Ergo demerita hominis determinant objective voluntatem Dei, ut velit illa punire. Determinare autem dicimus, non inferendo necessitatem, sed quantum est ex se movendo, et inclinando, ut D. Thomas loquitur 1, contra Gent., cap. 82.

4. *Effugium.* — *Rejicitur.* — Responderi solet ad hæc, et similia argumenta, recte probare, unum effectum voluntatis esse causam alterius, non vero esse objectivam rationem divinæ voluntatis, quæ uno simplicissimo actu vult unum esse propter aliud, aut esse dispositionem ad aliud, etc. Sed hoc nulla ratione satisfacere potest, quia hæc causalitas unius effectus respectu alterius non est, nisi media voluntate divina, inclinando illam ad talem effectum, ut verbi gratia, oratio est causa effectus postulati, non quia per se, et immediate efficiat illum, ut per se constat: sed quia inclinatur divinam voluntatem ad illum faciendum, quod Scriptura aliquando explicavit his verbis, *Obediente DEO voci hominis.* Et ex humanis intelligi potest, nam qui ab alio petit eleemosynam, in tantum est causa eleemosynæ: in quantum inclinatur voluntatem alterius, nec potest talis causalitas aliter intelligi. Et ita etiam explicat D. Thomas 2, 2, quæst. 83, art. 1. Idemque fere est in omni causalitate morali, qualis est in merito, vel demerito et etiam in dispositione morali: ergo si Deus vult causalitatem illorum effectuum inter se, vult etiam, ut in uno eorum, verbi gratia, in merito, sit sufficiens ratio, ob quam voluntas ejus determinetur, saltem ordine executionis, ad volendum alium effectum.

5. *Ratio a priori.* — Ratio autem a priori est, quia non solum non repugnat divinæ perfectioni, verum etiam est maxime consentaneum et necessarium ad infinitam perfectionem ejus. Prior pars constat primo, exemplo scientiæ, in qua hoc invenitur sine ulla imperfectione: Secundo, quia unico simplicissimo actu potest Deus hæc omnia velle sub quacumque ratione in ipsis rebus inventa et conformi divinæ sapientiæ. Unde etiam patet altera pars, quia ad perfectionem DEI spectat regulare (ut nostro modo loquamur) suos actus liberos per suam divinam sapientiam, ut recte dixit D. Thomas, 1 part., quæst. 21, art. 3. Pertinet etiam ad perfectionem Dei, justitiam distributivam, aut punitivam, fidelitatem, misericordiam, liberalitatem et similes virtutes in suis liberis actibus exercere. Hæc autem fieri non possunt, nisi consideratis in objectis variis conditionibus et rationibus eorum, quæ hunc vel illum modum voluntatis postulent, et hoc ipsum significamus dicendo, in objectis ipsis reperiri aliquas rationes divinarum voluntatum. Neque in hac veritate aliquam difficultatem invenio: nam hæc non est vera causalitas, ut repugnet DEO, sed est conditio

præsupposita ex parte objecti, quæ nihil repugnat, quia talis conditio non supponitur absolute ad omnem DEI voluntatem, sed ex una supponitur ad aliam ratione distinctam.

6. *Ex dictis collectio.* — *In divina voluntate exequente potest dari causa prædestinationis.* — *Quæ maneat sub controversia.* — Ex his ergo principiis in præsentia materia concludimus, necessarium esse inquirere, an divinæ prædestinationis ex parte divinæ voluntatis, vel præscientiæ, ut terminatæ ad prædestinationis effectus, detur aliqua causa, quæ sit ratio objectiva ex parte hominis. In qua quæstione omnes theologi videntur sentire; in ordine ad divinam voluntatem exequentem, sæpe posse dari rationem prædestinationis, quia potest dari causa aliquorum effectuum prædestinationis, qui non fiunt, nisi per divinam voluntatem, ut ad ipsos terminatam; ergo illa eadem causa gloriæ, vel gratiæ, id est, meritum gloriæ, vel dispositio ad gratiam erit ratio voluntatis divinæ, prout determinatur ad illas præstandas. Atque hoc sensu dixit Augustinus, lib. 1, ad Simplicianum, quæst. 2, aliquam electionem æternam ad gloriam esse ex præscientia meritum. Sic etiam dispositio ultima ad gratiam a DEO prævisa fuit ratio, ob quam ab æterno decreverit gratiam justificantem infundere, et sic de aliis mediis, quæ possunt habere hujusmodi rationem. Duo vero manent sub controversia. Unum est, an in omnibus mediis prædestinationis possit inveniri aliqua hujusmodi ratio divinæ voluntatis. Aliud est, an in illismet effectibus, in quibus invenitur, sit hæc prima ratio prædestinationis eorum, vel potius hæc ipsamet causa proveniat ex alia priori prædestinatione talium effectuum: quæ duo in sequentibus tractanda sunt.

CAPUT XXIII.

AN EX PARTE HOMINIS ELECTI DARI POSSIT CAUSA, VEL RATIO PRÆDESTINATIONIS SECUNDUM SE, SEU QUOAD LIBERAM DETERMINATIONEM ÆTERNI ACTUS.

1. *In quo sit præcipue difficultas.* — Principio supponendum est ex Durando in 1, d. 41, quæst. 2, quamvis si, disputatio inter auctores, in quo actu intellectus, vel voluntatis formaliter consistat prædestinatio: tamen cum agitur de causa prædestinationis secundum se omnes convenire, dispositionem revocandam esse ad actum voluntatis. Et ratio est, quia præscientia intellectus de re absolute futura

solum per modum simplicis notitiæ, sive sit per modum scientiæ approbationis, sive, ut alii volunt, per modum imperii, semper supponit actum voluntatis, et illo supposito, non habet aliam rationem, nisi aut veritatem rei futuræ, aut efficacitatem ipsius propositi. Et ideo, si propositum habet aliquam causam, vel rationem ex parte hominis, eandem habebit prædestinatio, prout est in intellectu. Si vero talis propositi nulla est causa ex parte hominis, jam resolutio ultima prædestinationis non fit in opus hominis, sed in propositum Dei. Denique, si prædestinationis potest dari aliqua ratio, maxime erit, quatenus prædestinatio libera est Deo et in hoc invenitur aliquid, quod sit ratio liberæ determinationis Dei: libertas autem formaliter est in proposito voluntatis, quo posito, cætera, quæ ad intellectum pertinent, necessario consequuntur, ergo merito hæc disputatio ad causam ipsius propositi revocatur.

2. *Non est controversia de causa, quæ fundari possit in opere ex liberi solius arbitrii viribus facto.* — Secundo suppono, hic jam non esse quæstionem de causa, quæ fundari possit in opere naturali viribus solius liberi arbitrii facto: quia ostensum est, tale opus non esse causam alicujus effectus gratiæ: et ex hoc evidenter sequitur non esse causam prædestinationis, seu propositi Dei conferendi aliquem effectum gratiæ. Hæc illatio in superioribus est obiter demonstrata, et nunc breviter declaratur a contrario. Nam qui est causa prædestinationis, etiam est causa effectuum prædestinationis, quia ipsa prædestinatio est causa talium effectuum, et qui est causa causæ, est etiam causa effectuum ejus. Quæ causalitas licet in naturalibus sit per accidens, in moralibus, de quibus agimus, est per se. Imo in præsentia materia vix potest alio modo habere locum causalitas: quia oratio, vel meritum in tantum est causa alicujus effectus, in quantum impetrat, vel inclinatur divinam voluntatem ad illud faciendum. Prima autem et præcipua voluntas Dei est prædestinativa: ergo qui fuerit causa determinationis talis voluntatis, erit causa effectus ejus: ergo ab opposito consequentis, quod non potest esse causa effectus prædestinati, multo minus potest esse causa effectus prædestinationis.

3. Atque hinc ulterius sequitur, quæstionem hanc non habere locum etiam in opere ex gratia facto, respectu divini decreti, quatenus terminatum est ad dandam primam vocationem congruam: nullo enim modo potest tale opus